

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce: **R. H.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 25. 10. 2013, č. j. JMK 100714/2013, sp. zn. S-JMK 100714/2013/OD/Ro,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 10. 2013, č. j. JMK 100714/2013, sp. zn. S-JMK 100714/2013/OD/Ro bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 11. 6. 2013, č. j. ODSČ-10671/13-20, sp. zn. ODSČ-10671/13-KUC/PŘ, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) a podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni rozhodování správního orgánu (dále jen „zákon o silničním provozu“), a dále podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojištění odpovědnosti za škodu“), kterých se dopustil porušením ust. § 6 odst. 8 písm. a) a § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, v návaznosti na ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a porušením ust. § 17 odst. 1 zákona o pojištění odpovědnosti za škodu tím, že dne 21. 2. 2013 v 00:50 hod. řídil v na ulici osobní motorové vozidlo tovární značky:, RZ:, přičemž se na základě výzvy policejní hlídkou nepodrobil provedení dechové zkoušky na přítomnost alkoholu v dechu, po ústním poučení a zákonné výzvě hlídkou Policie ČR DI se odmítl podrobit lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve nebo moči ke zjištění míry ovlivnění alkoholickým nápojem, ačkoliv toto vyšetření nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví, a dále nepředložil ke kontrole řidičský průkaz a doklad prokazující pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla (zelenou kartu), neboť neměl při řízení vozidla u sebe řidičský průkaz, zelenou kartu sice předložil, ale byla neplatná.

Za spáchaný přestupek byla žalobci podle ust. § 125c odst. 4 písm. a) a ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, v souladu s ust. § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) uložena pokuta ve výši 28.000 Kč (v souladu s ust. § 125a odst. 5 zákona o silničním provozu byla na zaplacení pokuty započítána vybraná kauce ve výši 50.000 Kč) a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 14 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dále byla žalobci podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích, a vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., kterou se stanoví paušální částka nákladů řízení o přestupcích, uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě doručené Krajskému soudu v Brně dne 7. 1. 2014 žalobce namítá, že v řízení bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, a to v důsledku neprokázání skutku, o kterém bylo vedeno řízení.

Žalobce namítá, že v daném případě nebyl žalobce k provedení vyšetření vyzván tzv. kvalifikovanou výzvou – slovy „jménem zákona“ tak, jak vyplývá z ust. § 10 odst. 5 zákona o Policii ČR.

Uvádí, že jediným důkazem přestupku má být videozáznam, na kterém však není žalobce, ale jiná osoba. S odkazem na četné teoretické úvahy žalobce zpochybňuje provedené dokazování. Správní orgán podle názoru žalobce zatížil řízení vadou, když nebyla provedena rekognice svědky – policisty. Důkaz co do ztotožnění osoby tak žalobce považuje za

nepřípustný důkaz. Pokud správní orgán prvního stupně uvedl, že provedl zkoumání srovnání osoby na videozáznamu se žalobcem, žalobce namítá, že takovéto zkoumání je kriminalistická biologie – antropologie v součinnosti s oborem kriminalistická technika – portrétní identifikace, přičemž žádný znalecký posudek z těchto oborů nebyl vypracován.

Žalobce zpochybňuje i dokazování videozáznamem, jelikož nebylo provedeno jeho ohledání zákonem předjímáným způsobem (s videozáznamem nebylo nakládáno jako s předmětem ohledání a nebyl o provedení ohledání sepsán protokol, který by osvědčoval, k jakým zjištěním při ohledání správní orgán dospěl). Pochybení žalobce spatřuje rovněž v tom, že správní orgán chtěl pustit videozáznam po ukončení dokazování. Toto jednání je podle názoru žalobce zcela mimo rámec zákonnosti postupu, jelikož ústní jednání bylo již správním orgánem ukončeno. Jako nepřípustnou žalobce považuje snahu správního orgánu přehrát videozáznam, i když tento nebyl proveden jako důkaz.

Žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně porušil jeho právo na spravedlivý proces tím, že žalobci nebyla dne 28. 12. 2013 poskytnuta kopie předmětného videozáznamu, a správní orgán odmítl žalobci vydat usnesení o tomto neposkytnutí. K prokázání těchto skutečností žalobce k žalobě přiložil audionahrávku. Nadto žalobce namítá, že správní orgán postupoval v rozporu se zákonem (ust. § 2 odst. 2 zákona o správních poplatcích s odkazem na položku 3 sazebníku), pokud po žalobci požadoval vlastní nosič pro kopii videozáznamu.

V další části žaloby žalobce namítá, že správní orgán prvního stupně se nijak nevyjádřil ke společenské škodlivosti, čímž zatížil řízení vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nedostatečně odůvodněna byla podle názoru žalobce i stanovená sankce, kdy správní orgány nepřihlédly ke všem okolnostem uvedeným v ust. § 12 zákona o přestupcích.

Konečně žalobce namítá, že rozhodnutí je nezákonné, neboť žalovaný nebyl oprávněn toto rozhodnutí vydat z důvodu existence předběžné otázky, o které nebylo rozhodnuto. Předběžnou otázku žalobce spatřoval v tom, že policisté požadovali po žalobci složení kaucí, ačkoli nedostatečně zdůvodnili existenci „důvodného podezření“, že se žalobce bude vyhýbat správnímu řízení. Tímto jednáním se podle žalobce policisté mohli dopustit trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby a bylo zapotřebí umožnit GIBS a orgánům činným v trestním řízení, aby případné spáchání trestného činu prokázali.

S ohledem na shora uvedené žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc byla vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

III.

Právní stanovisko žalovaného:

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 4. 3. 2014 uvádí, že v řízení nedošlo k porušení práva na spravedlivý proces. Napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny dostatečné podklady. Pokud žalobce namítá neprovedení výslechů – svědků, žalovaný uvádí, že žalobce v řízení před správním orgánem žádné důkazy nenavrhoval. Správní orgán přikročil ke zhlédnutí videozáznamu na CD, ale

žalobce se tohoto provádění důkazu odmítl účastnit a prohlásil, že videozáznam nechce vidět, neboť jej má rovněž nahraný. Žalovaný má za to, že pokud se žalobce odmítl přehrání videozáznamu účastnit, o tomto důkazu věděl a nemůže namítat, že jde o důkaz, se kterým se nemohl seznámit. Zdůrazňuje, že žalobce v řízení nenamítal, že osobou natočenou na videozáznamu není on, uvedl, že je mu obsah záznamu znám a žádná taková pochybnost v řízení nevystala. Námitku žalobce, že správní orgán nenechal provést znalecké zkoumání osoby na videu, proto žalovaný považuje za lichou. Řádná výzva policisty k podrobení se dechové zkoušce na ovlivnění alkoholem byla podle žalovaného prokázána videozáznamem, a proto bylo nadbytečné provádět důkaz výsledkem svědků k tomu, zda a jak byl žalobce k dechové zkoušce vyzván. Žalobce také v řízení nenamítal, že by nebyl policistou řádně vyzván. Za nadbytečné žalovaný považuje provádění rekognice. Na videozáznamu je natočen žalobce, který byl ztotožněn podle občanského průkazu, sám uvedl své jméno, příjmení, datum narození a bydliště. Podle žalovaného nebylo žádných pochyb o tom, že policisté provádí úkony právě s žalobcem a žalobce sám toto v průběhu ústního jednání nijak nezpochybňoval. Za této situace bylo irelevantní provádět rekognici. Správní orgán vlastním poznáním zjistil, že podoba osoby na videozáznamu se zcela shoduje s podobou žalobce, který se dostavil k ústnímu jednání a identifikoval ho podle občanského průkazu. Žalovaný konstatuje, že videozáznam na CD byl jako důkaz proveden v průběhu ústního jednání, neboť je přílohou oznámení přestupku Policie ČR na č. 1. 8. Tvrzení žalobce, že správní orgán mu chtěl videozáznam přehrát až na odchodu, neodpovídá obsahu protokolu o ústním jednání, neboť podpis žalobce je až po údaj, že správní orgán chtěl pustit videozáznam, ale žalobce jej nechtěl vidět. Žalobci tedy nebylo nijak upřeno se s tímto důkazem seznámit.

Námitka žalobce, že mu byl znemožněn přístup k videozáznamu v rámci sepsání žaloby, je podle názoru žalovaného mimo rámec tohoto řízení, které bylo pravomocně ukončeno dne 13. 11. 2013. Pokud se žalobce domnívá, že mu bylo dne 28. 12. 2013 upřeno právo seznámit se s důkazem, má možnost podat stížnost na nesprávný úřední postup podle ust. § 175 správního řádu.

Se společenskou škodlivostí protiprávního jednání žalobce se podle žalovaného správní orgán prvního stupně vypořádal na str. 5 rozhodnutí. Skutečnost, že žalobci byla uložena kauce a její nesouhlas s ní a s postupem policistů podle žalovaného není důvodem pro přerušení řízení o přestupku.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie ČR, Městského ředitelství policie Brno, Územního odboru vnější služby, dopravního inspektorátu, ze dne 26. 2. 2013, úřední záznam Policie ČR ze dne 21. 2. 2013 zpracovaný nstržm. J. Š. a pprap. L. L., úřední záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy ze dne 21. 2. 2013, poučení ze dne 21. 2. 2013, příkaz k zabránění v jízdě odtahením vozidla ze dne 21. 2. 2013, potvrzení o převzetí kauce ze

dne 22. 2. 2013, CD – videozáznam dokumentující průběh provádění neodkladných úkonů ze strany policejní hlídky, vyzvání řidiče ke splnění zákonných povinností a chování a jednání jeho osoby při řešení věci, výpis z evidenční karty řidiče.

Dne 22. 4. 2013 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a předvolání k ústnímu projednání přestupku nařízenému na den 30. 4. 2013. Z nařízeného ústního jednání se žalobce omluvil ze zdravotních důvodů.

Nový termín ústního jednání byl nařízen na 23. 5. 2013. Ústní jednání proběhlo za přítomnosti žalobce a v jeho průběhu bylo přikročeno ke čtení listin obsažených ve správním spisu. Žalobce po seznámení se s obsahem spisového materiálu uvedl, že se se spisovou dokumentací seznámil od strany 1 až po stranu 17, k nastudování těchto materiálů mu byla dána dostatečná doba, a že k jednotlivým důkazům ani k samotné spisové dokumentaci nemá námitek. Žalobci byla poskytnuta lhůta k podání vyjádření do dne 31. 5. 2013. Žalobce se ve stanovené lhůtě nijak nevyjádřil.

Dne 11. 6. 2013 Magistrát města Brna, Odbor dopravněsprávních činností vydal rozhodnutí č. j. ODSČ-10671/13-20, sp. zn. ODSČ-10671/13-KUC/PŘ. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce prostřednictvím zmocněnce blanketní odvolání, které bylo na základě výzvy správního orgánu prvního stupně doplněno o požadované náležitosti. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 10. 2013, č. j. JMK 100714/2013, sp. zn. S-JMK 100714/2013/OD/Ro, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Se žalobcem bylo vedeno řízení pro přestupky podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a podle ust. § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu, přičemž žalobní argumentace směřuje toliko vůči provedenímu dokazování ohledně přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu (kterého se měl žalobce dopustit tím, že se v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) a g) odmítl podrobit vyšetření, zda

při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou).

Ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán prvního stupně měl skutečnost, že žalobce se na výzvu odmítl podrobit jednak dechové zkoušce přístrojem Dräger, jednak odbornému lékařskému vyšetření, za prokázanou především z videozáznamu pořízeným dne 21. 2. 2013 Policií ČR.

Námitku žalobce, že na pořízeném videozáznamu není on, ale odlišná osoba, a že správní orgán pochybil, pokud neprovedl za účelem ztotožnění osoby na videozáznamu rekognici policisty, popř. znalecký posudek, soud považoval stejně jako žalovaný za lichou. Jak vyplývá ze spisového materiálu (oznámení o přestupku, úřední záznam), žalobce byl po zastavení policisty dne 21. 2. 2013 v 00:50 hod. řádně ztotožněn lustrací v centrálním registru obyvatel, a to jako stejná osoba, která se následně dne 23. 5. 2013 dostavila k ústnímu projednání přestupku (žalobce v průběhu ústního jednání předložil občanský průkaz totožného čísla, na základě něhož byla ztotožněna osoba řidiče při silniční kontrole). Osoba na videozáznamu uvedla jméno, příjmení, datum narození a adresu žalobce, soudu tak není zřejmé, kdo jiný než žalobce by měl na videozáznamu být. Správní orgán prvního stupně rovněž nepochybně vlastním poznáním zjistil, že podoba osoby na videozáznamu se zcela shoduje s podobou osoby, která se dostavila k ústnímu jednání. Žalobce ostatně v celém průběhu správního řízení (ani v průběhu ústního jednání před správním orgánem prvního stupně, ani následně v odvolání) nenamítal, že osobou natočenou na videozáznamu není on (byť v tom případě by soud považoval za přirozené, že by se jednalo o první skutečnost, kterou by obviněný z přestupku před správním orgánem namítal), ani nenavrhoval za účelem ztotožnění této osoby nyní navrhované důkazy. V řízení tedy nevyvstala žádná pochybnost o tom, že policisté prováděli silniční kontrolu včetně výzvy k podrobení se vyšetření, zda při řízení vozidla byl řidič pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky, právě se žalobcem, a bylo zcela nadbytečné, aby správní orgán prováděl rekognici policisty či dokonce znalecké posudky za účelem prokázání totožnosti této osoby.

Neobstojí ani námitka, že žalobce nebyl k provedení vyšetření vyzván tzv. kvalifikovanou výzvou ve smyslu ust. § 10 odst. 5 zákona o Policii ČR. Z pořízeného videozáznamu je zcela zřejmé, že výzva žalobce k podrobení se jak dechové zkoušce, tak lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve nebo moči, byla uvozena slovy „jménem zákona“ (viz videozáznam v čase cca 0:50), tedy zcela v souladu s žalobcem citovaným zákonným ustanovením.

Pokud žalobce zpochybňuje provedení důkazu předmětným videozáznamem, jelikož nebyl zákonným způsobem ohledán, soud uvádí, že judikatura, na niž žalobce poukazuje (zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, dostupné na www.nssoud.cz) není s ohledem na zcela odlišný předmět řízení na daný případ zcela příléhavá. Žalobci však lze v obecné rovině přisvědčit v tom, že promítnutí audiovizuálního záznamu je specifickým případem ohledání ve smyslu ust. § 54 správního řádu, a že v případě provádění takového důkazu mimo ústní jednání musí být vyhotoven protokol podle ust. § 18 správního řádu.

V daném případě ze správního spisu vyplývá, že v průběhu ústního jednání probíhajícího dne 23. 5. 2013 bylo provedeno dokazování čtením listin na č. 1. 1 – 8 správního

spisu, přičemž na č. 1. 8 se nachází „Příloha spisového materiálu“ – audiovizuální záznam uložený na CD. Z protokolu o ústním jednání přímo nevyplývá, zda správní orgán v průběhu ústního jednání přistoupil k vlastnímu zhlédnutí tohoto videozáznamu, je z něj však zřejmé, že *„správní orgán chtěl pustit videozáznam, ale pan H. nechtěl vidět videozáznam, neboť sdělil, že jej má nahraný rovněž.“*. Žalobci tedy v průběhu ústního jednání byla nepochybně dána možnost se s pořízeným videozáznamem zachycujícím odmítnutí žalobce podrobit se dechové zkoušce a lékařskému vyšetření ze dne 21. 2. 2013 seznámit, tento se však přehrání videozáznamu z vlastní vůle odmítl účastnit. Správní spis sice neobsahuje žádný přímý důkaz o tom, že by správní orgán v průběhu ústního jednání prováděl ohledání videozáznamu jeho přehráním, a součástí správního spisu není ani žádný protokol prokazující, že by k ohledání videozáznamu došlo mimo ústní jednání, soudu není zřejmé, v čem konkrétně žalobce v daném případě spatřuje v jednání správního orgánu dotčení na svých veřejných subjektivních právech. Pokud se totiž sám žalobce výslovně odmítl účastnit přehrání obsahu videozáznamu, jelikož mu byl jeho obsah znám, nemůže následně namítat, že mu byl zamezen přístup k tomuto důkazu. Neobstojí ani argumentace, že správní orgán postupoval v rozporu se zákonem, pokud chtěl videozáznam přehrát až po ukončení ústního jednání. Z protokolu o ústním jednání jednoznačně vyplývá, že údaj „skončeno dne 23. 5. 2013, v 08:35 hod.“ s podpisem žalobce se nachází až po pasáži, že správní orgán chtěl pustit videozáznam, ale žalobce jej nechtěl vidět, neboť sdělil, že jej má rovněž nahraný, a po sdělení žalobce, že dále již nemá co k věci uvést na svoji obhajobu. Ústní jednání tedy podle protokolu bylo jednoznačně ukončeno až poté, co žalobce odmítl zhlédnout videozáznam.

Pokud žalobce spatřuje porušení jeho práva na spravedlivý proces v tom, že žalobci dne 28. 12. 2013 nebyla poskytnuta kopie předmětného videozáznamu a v tom, že správní orgán žalobci odmítl vydat usnesení o tomto neposkytnutí, soud má stejně jako žalovaný za to, že tato námitka přesahuje rámec tohoto soudního řízení, jehož předmětem je přezkoumání zákonnosti správního rozhodnutí a řízení, které předcházelo jeho vydání. Řízení o přestupcích žalobce bylo pravomocně ukončeno dne 13. 11. 2013 a případná pochybení správního orgánu, k nimž došlo po tomto dni, není možné v rámci soudního přezkumu účinně namítat. Podle ust. § 38 odst. 1 správního řádu sice mají účastníci řízení a jejich zástupci právo nahlížet do spisu i v případě, že je rozhodnutí již v právní moci, případné zásahy do právní jejich právní sféry postupem správních orgánů v tomto období však již není možné řešit v rámci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve věci samé, ale toliko jinými právními prostředky (např. prostřednictvím stížnosti na nesprávný úřední postup podle ust. § 175 správního řádu či žaloby proti nezákonnému zásahu apod.).

Soud neshledal důvodnou ani námitku, že správní orgán prvního stupně zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, jelikož se podle názoru žalobce nevyjádřil k otázce společenské škodlivosti. Správní orgán prvního stupně se otázkou naplnění materiální stránky přestupku zabýval na 5. straně rozhodnutí, kde výslovně uvedl, že *„společenská nebezpečnost jednání obviněného je spatřována v ohrožení bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a znemožnění zjištění míry ovlivnění alkoholickými nápoji“*. Správní orgán prvního stupně sice nesprávně použil pojem „společenská nebezpečnost“, který již není součástí právního řádu, nicméně není pochyb o tom, že se správní orgán zabýval právě naplněním materiální stránky přestupku ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích (tj. tím, v čem jednání žalobce porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti).

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí soud nespátřil ani v části rozhodnutí ukládající sankci za spáchaný přestupek. Žalobce v průběhu správního řízení proti výši uložené sankce nikterak nebrojil a soud má za to, že správní orgány při jejím ukládání postupovaly v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. a), § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu i v souladu s ust. § 12 zákona o přestupcích. Správní orgán prvního stupně vzal při ukládání sankce v úvahu jak polehčující okolnost (že žalobce nemá stejný přestupek zapsán v evidenční kartě řidiče), tak přitěžující okolnost (že šlo o úmyslné jednání), přičemž uložená sankce se pohybuje na spodní hranici zákonné sazby. Žalovaný k odůvodnění uložené sankce doplnil, že tuto považuje za adekvátní, a to s ohledem na závažnost přestupku, úmyslné spáchání a skutečnost, že se žalobce kromě přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu dopustil současně dalších dvou přestupků. Takovéto odůvodnění shledal soud zcela dostatečným.

Konečně soud neshledal důvodnou ani namítanou nezákonnost z důvodu vydání rozhodnutí přes existenci předběžné otázky, o které nebylo rozhodnuto. Soud má stejně jako žalovaný za to, že uložená kauce policisty přímo nesouvisí s předmětem řízení o přestupku a nesouhlas žalobce s jejím uložením proto nebyl důvodem pro přerušení řízení. Ze správního spisu ani z podané žaloby nad rámec uvedeného ani nevyplývá, že by nějaké řízení o prošetření postupu policistů ze strany GIBS či orgánů činných v trestním řízení, po dobu jehož trvání by bylo nutné řízení přerušit, v dané věci probíhalo. Pokud žalobce namítá, že postup policistů při ukládání kauce mohl mít vliv na zákonnost pořízených důkazů ve věci samotného přestupku, soud je naopak toho názoru, že případné překročení pravomoci při ukládání kauce nemohla mít na zákonnost pořízených důkazů pro řízení o přestupku žádný vliv.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. března 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová